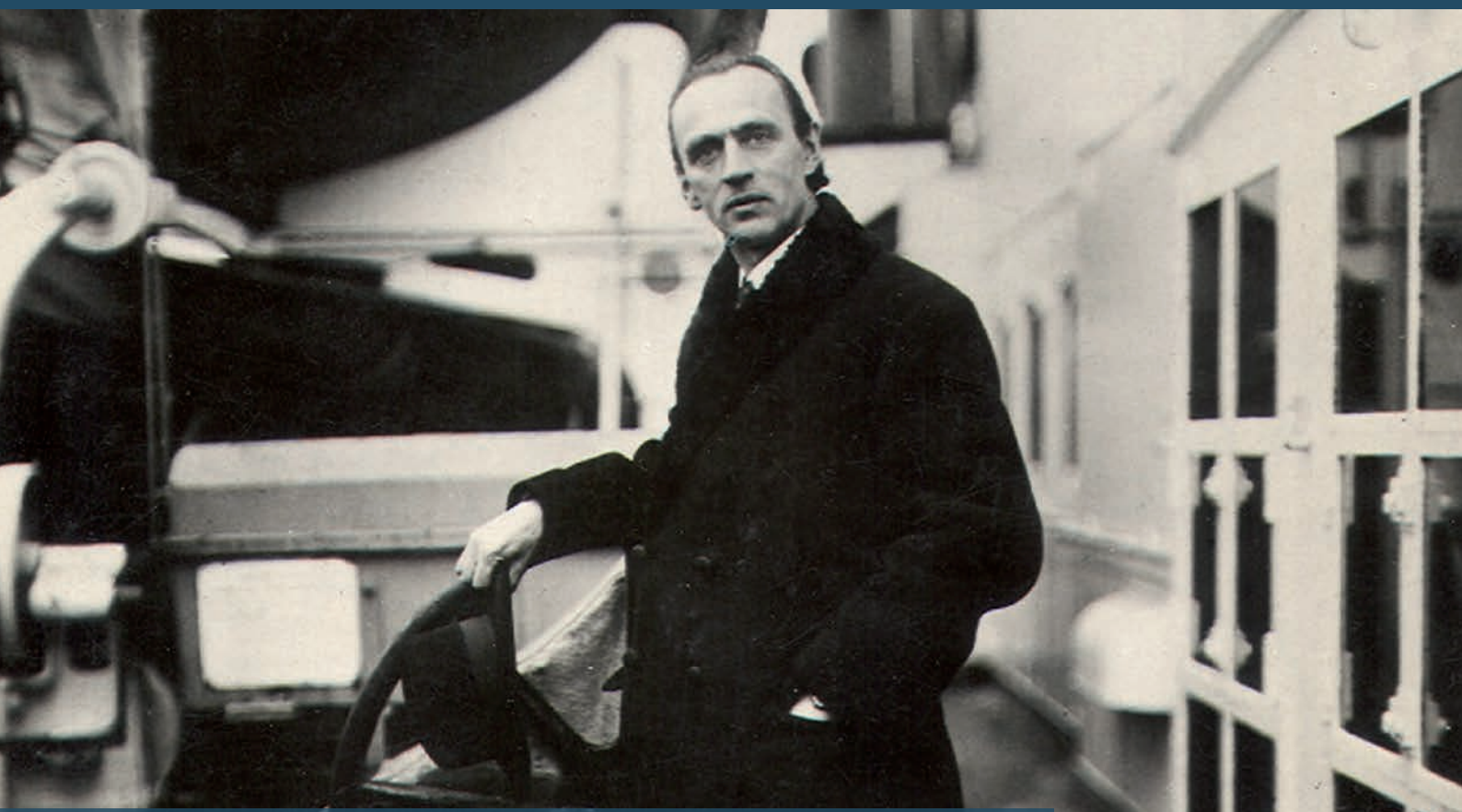

mmosty

Královéhradecké diecéze Církve československé husitské
ročník 4 | číslo 3 | říjen 2020

Vstávat v pět, zatopit, rozmrazit dveře od auta | 3
rozhovor

Několik tradovaných autentických vzpomínek
na dr. Karla Farského | 6
vzpomínání ze Škodějova

Obsah

- rozhovor
- 3** VSTÁVAT V PĚT, ZATOPIT, ROZMRAZIT DVEŘE OD AUTA
- vzpomínání ze Škodějova
- 6** NĚKOLIK TRADOVANÝCH AUTENTICKÝCH VZPOMÍNEK NA DR. KARLA FARSKÉHO
- 7** MÁ CESTA DO ŠKODĚJOVA
- z historie
- 8** FARSKÉHO STŘET S MATEŘSKOU CÍRKVÍ
- od hrobu ke kolébce Farského
- 9** STRÁVILI JSME SPOLU NEZAPOMENUTELNÉ CHVÍLE
- z dění v diecézi
- 11** OSOBNOSTI KRÁLOVÉHRADECKÉ DIECÉZE 2020
- 13** PESTRÝ BROUMOVSKÝ ČERVENEC
- 14** CO JE NOVÉHO V RYCHNOVĚ?
- 14** O VOLBĚ A INSTALACI BISKUPA
- 15** PÁNSKÝ KLUB CČSH V HLINSKU

Slovo úvodem

Moji milí,

listí na stromech změnilo barvu, opouští svou domovskou sílu, padá na zem, časem je překryje bílý sníh. Koloběh života pádí stále vpřed, a tak i rok 2020 mění své barvy, přináší další chutě i prožitky. Se vši pravděpodobností budeme na tento rok vzpomínat především v pestrém pohledu na karanténní opatření, co máme spjaté s covidem. Zatímco příchod ročních období je danou jistotou, mnohé ostatní je v nejistotě. Byli jsme dosud přivyklí tomu, že jsme plánovali a naše diáře počítaly s mnoha akcemi. Nyní se vše otáčí do otazníků, nevíme s určitostí, co přinese podzim a zima. Církev je tu proto, aby se lidé mohli scházet a nést vzájemné povzbuzení díky Slovu evangelia, které je vprostřed nás. Za ty dva tisíce let přišly chvíle, kdy scházet se nebylo možné. Historie je bohatá na různobarevné potíže a komplikace. Naše duchovní propojenost však funguje, byť se třeba nemůžeme scházet a vše je jinak, než bychom si přáli. Samozřejmě i přes mnohou nejistotu ustojíme i toto období. Mosty opět chtějí přinést svědectví o životě naší církve a nést povzbuzení pro čas podzimu. Ohlížíme se v nich za červencovými dny, kdy jsme si na mnoha místech připomínali památku Mistra Jana. K identitě Církve československé husitské patří hledání živého odkazu této osobnosti. V mnoha náboženských obcích se proto kolem 6. července konal „Večer pro Mistra Jana“. Byla to pestrá setkání bohoslužeb, přednášek, divadelních představení, koncertů. V našem časopise se opět ohlížíme za další výraznou osobností církve – za Karlem Farským. Poprosili jsme bratra patriarchu Tomáše Buttů o vzpomínky, které zaznamenal z kraje Karla Farského a přinášíme podnětný rozhovor s dalším někdejší vysokým farářem bratrem Davidem Frýdlem. Jako svědectví v závěru Mostů najdete článek o setkání v Broumově. Smíte také přijmout pozvání do Rychnova nad Kněžnou, kde vyrostla nová Husova zvonička DOBRÉ VŮLE u Husova sboru. Zajímavým svědectvím je také dlouholeté setkávání Pánského klubu v Hlinsku, anebo záznam o pouti bratra Petra Hurycha s přáteli z Prahy do Škodějova.

Stalo se už zvykem, že na diecézním shromáždění oceňujeme některé z osobností života církve. Letos 29. srpna diecézní shromáždění ocenilo za službu v církvi bratra faráře Václava Žďárského in memoriam a bratry Martina Marka a Ladislava Vaňka. O všech v Mostech uvádíme malé medailonky a s posledním jmenovaným i malý rozhovor. Protože jsem na diecézním shromáždění byl zvolen do dalšího sedmičlenného období biskupské služby, dovoluji si Vás všechny co nejsrdčejněji pozdravit a propojit v modlitbě:

Nebeský Otče, děkujeme za církev, to pestré společenství lidí, jehož jsme součástí. Prosíme o Tvé požehnání do všech časů. Kéž Kristova milost překrývá naši slabost a my jdeme v propojenosti s Tebou dál životem. Amen

VÁŠ BISKUP PAVEL

Vstávat v pět, zatopit, rozmrazit dveře od auta

DAVID FRÝDL, narozen 1974 v Praze. Po základní škole vystudoval Střední průmyslovou školu elektrotechnickou, obor Zařízení silnoproudé elektrotechniky. V roce 1997 dokončil studium na Husitské teologické fakultě UK a v roce 2007 Pedagogickou fakultu v Hradci Králové. Kněžské svěcení přijal v roce 1997 v Husově sboru na Vinohradech a od téhož roku se stal duchovním správcem v náboženských obcích Vysoké nad Jizerou, Jilemnice a Vrchlabí. Od září 2002 je farářem Husova sboru v Praze Vršovických, kde je také ředitelem Vršovického divadla MANA. Je ženatý, má sedm dětí.

Toto číslo vychází s odkazem na Karla Farského, vy jste byl farářem v jeho sboru ve Vysokém nad Jizerou. Jak na tuto obec vzpomínáte?

Po vysoké škole to byla moje první samostatná obec. Byl jsem tam nejprve pomocný duchovní a pak farář. Vysoké nad Jizerou byla moje první farnost. Jindřich Šimon Baar, spisovatel a kněz, který do Československé církve nepřestoupil, říkal: „První farářské místo je vždycky od Pána Boha...“ Při vzpomínkách na Vysoké mu dávám za pravdu.

Jak jste se poprvé do Vysokého dostal?

Ještě jako bohoslovec jsem pro děti z Prahy vymyslel výlet po stopách Karla Farského. Lokálkou jsme dojeli do Poniklé, potom pěšky přes kopec a za soumraku jsme došli do Vysokého. Bylo to na přelomu dubna a května a podmanivost toho místa mě oslovila v plné intenzitě. Ve Vysokém se říká, že tam je roční období jen ve dvou cyklech – zima a zejména, a nic mezi tím. Místo mne zvláštním způsobem okouzlo. Sbor byl už několik let bez stálého faráře, fara

prázdná a bohoslužby pro malý hlouček vedla sestra Zdena Šubrtová, farářka ze Zlaté Olešnice, výjimečná osobnost této církve. Jedna z žen, která svůj život zasvětila službě potřebným a hlavně pomoci dětem z dětských domovů, přitom se nikdy neprovdala. Vzala na sebe tíhu celibátu a v době reálného socialismu otevřela faru ve Zlaté Olešnici pro tábory mládeže, což chtělo velkou odvahu. Do pěstounské péče si potom osvojila řadu dětí. Ovlivnila celou duchovenskou generaci svým angažmá pro potřeby maličkých. Zeptejte se Štěpána Kláska, který tam jako dítě a mládežník jezdil. Nebo faráři Radek Hobza a Josef Špak (pozdější patriarcha) a řada dalších.

Nechtěl bych být tam,
kde jde všechno
jako na drátkách.

Před mým příjezdem volala naše farářka Zdeňce Šubrtové, která se ptala, podle čeho mě má poznat: „Podobá se Farskému, toho poznáš hned,“ dostalo se jí odpovědi, doufám, že ne prorocké. Farský umřel ve 47 letech, to mně bude za rok...

Vysoké nad Jizerou je nejen magické, ale také to tam není jednoduché.

Vysoké mne očarovalo syrovostí tohoto místa. Téměř zavřená, chátřející fara, malá skupinka věřících... Byla to veliká výzva od Pána Boha, a já jsem si řekl: „Pře před tímto neuhnu.“ Čím to místo je opuštěnější a zanedbanější, tím víc mne motivuje. Nechtěl bych být tam, kde jde všechno jako na drátkách. Baví mne hledat nové způsoby, neotřelé cesty...

Jak se vám nakonec podařilo stát se duchovním ve Vysokém nad Jizerou?

Jako bohoslovec jsem patřil do vinohradské náboženské obce, počítalo se tedy se mnou v Pražské diecézi. Nicméně po domluvě s tehdejšími biskupy Tučkem a Hradským jsme se dohodli, že budu na čas „propůjčen“ do Hradecké diecéze s tím, že až Praha zavolá, tak se vrátím. To volání přišlo za dalších pět let. A já jsem rád, že jsem do farářské služby vrůstal právě ve Vysokém.

Foto: Honza Mudra,
foto u medailonu: Alena Hrbková.

Natanael David, Ruben, Benjamin Eliah, Šaron Hana, nahore Tobiáš Timotej, dole Tali Shama a nahore zcela vpravo Ráchel Judit s rodiči Adelou a Davidem. Foto: Jaroslav Jiříčka.

Kolik bylo v té době studentů bohosloví?

Do prvního ročníku nás nastoupilo sedmdesát, ale když se nás v 1. semestru profesor Kubáč zeptal, kdo chce být farářem, zvedla se jenom jedna ruka – moje. A tak to zůstalo až do bakalářských zkoušek. Nakonec jsme do služby nastoupili tři. Čtrnáct dnů po vysvěcení už jsem nastupoval jako čerstvý absolvent do Vysokého nad Jizerou. Profesor Salajka nás na fakultě učil „pastoraci v mimořádných případech“, to jsem zužitkoval maximálně. Takto vybaven vědomostmi, zaparkoval jsem Škodu 120 před farou, plný sebevědomí a odhodlání, když ne změnit svět, tak alespoň církev. Tak začalo mé budování vysoké církevní pospolitosti. Chtěl jsem na faře zavést teplou vodu do koupelny. Sestra Šubrtová mi tehdy řekla: „Když jsem já nastupovala na faru, chodili jsme pro vodu ke studánce, vy mladí si toho navymýšlíte...“ Studánka poblíž nebyla, jezdil jsem se mýt k Aleši Tomčíkovi do Semil, který koupelnu měl. A já po čase už také.

Musely to být těžké začátky...

Bylo to velmi pracovní léto 1997. Při opravách jsem postupně poznával místní, pro které jsem byl samozřejmě „naplavenina“. Ve sboru nás bylo poskrovnů a na podzim pak do toho přišel výkon vojenské služby.

Vy jako farář jste odešel na vojnu?

Mohl jsem si zvolit službu v civilu, měl jsem na radnici domluvené místo v údržbě, ale sestra farářka mi oznámila: „Na radnici je tě škoda. Nastupíš jako sanitář do domova důchodců v Rokytnici, znám se s panem ředitelem, jeho žena chodí na bohoslužby...“ Vzal jsem to jako výzvu: když sestra farářka, Bůh a Matka církev zavolají – tak dobře. Nastupoval jsem do práce na šestou ranní, v zimě to znamenalo vstávat v pět, zatopit, rozmrazit dveře od auta, autobaterii jsem si nosil do postele, abych ji mohl zahřátou ráno použít...

Musela to být dobrá škola...

Foto: Alice Bochnáková.

Patnáct měsíců jako milosrdný bratr. Jsem za ně vděčný, povinně bych je nařídil všem mladým duchovním, kteří se hlásí na farářská místa. Byla to vysoká škola pastorační s lidmi v nouzi, na konci životů, osamělými. Každý čtvrtěk odpoledne jsem si vzal nemocniční stůl, přes něj přehodil prostěradlo a sloužil na chodbě bohoslužbu. Do místní kaple, která byla v šestém patře, mě katolický pan farář nepustil. Já měl na chodbě narváno, v kapli jen hlouček, protože tam došli jenom ti zdraví... Pokaždé jsem začínal písní 238 z našeho zpěvníku „Tak těžce sklíčena, ty duše člověka“. Všichni jsme ji milovali, dokonce více než „Aby nás Pán Bůh miloval.“

Jak vysoké působení vnímala vaše žena? V tu dobu už jste se znali?

Manželka je moje spolužačka z prvního ročníku Adélka Volkmanová. Poprvé jsme se viděli na mládežové akci v Brně, cestou tam jsme vedle sebe seděli v autě, ona celou cestu mluvila, já mlčel. V duchu jsme si o sobě říkali: „To musí být divná osoba – pořád mluví – pořád mlčí...“ No, a vidíte, jsme spolu s Boží pomocí už 20 let. Já se víc rozmluvil, ona v mluvení ubrala, ale ne moc. Lenka Klásková jí kdysi na liberecké faře dala radu do života, které se moje žena od té doby drží: „Nepros, vel!“ Vzali jsme se

Foto: Veronika Karlíková.

po skončení mé civilní služby, kdy přišla za mnou na faru, stala se z ní sestra farářová a dnes už je zasloužilá matka sedmi dětí.

Vysoké nad Jizerou je nejvýše

Kalich oběti

Nemusí to být nějaké utrpení hrdinské na jevišti dějin světových. Každému nedopřáno být Kristem Spasitelem světa, ani Mistrem Janem na hranici kostnické, ani legionářem v divadle války světové; ale bývá životní kalich mnohého pracovníka, mnohého otce rodiny a manžela, mnohé ženy a matky, mnohého syna a dcery nesmírně plný obsahu, a oni pijí jej obětující se... Souhlasíš také? Tedy chop se svého kalicha a pij a služ.

**Karel Farský,
Český zápas**

položená náboženská obec v naší zemi, takže já vždycky říkám, když se objeví názory, že bych mohl zastávat nějaký vyšší církevní úřad, že už jsem to ve své církvi dotáhl nejvýš, jak to šlo: až do Vysokého nad Jizerou, všechno potom byl jenom sestup. Ve Vysokém jsme prožili pět krásných a plodných let. Počali jsme tam dvě z našich dětí, vlastně mám pocit, že tři...

Bydlení na faře je v něčem vždy specifické, jak to bylo u vás?

Fara je stan setkávání, otevřený dům, který má nejen skleněná okna, ale i skleněné stěny. Na faře je všechno vidět. Zároveň to má být místo přátelské a přívětivé pro poutníky všeho druhu. Tak jsme to také na všech farách, kde jsme bydleli, brali.

Vysoké je neodmyslitelně spjato s Karlem Farským, jak jste vnímal jeho "přítomnost"?

Je s ním spjato, ale on tam nikdy nesloužil. Když se sbor otvíral, chystal se na cestu do Ameriky, odkud se vrátil s podlomeným zdravím. Když chodil za maminkou do Škodějova, přál si vidět na obzoru věž československého kostela ve Vysokém. Na jeho přání ji pak museli zvyšovat... Svým způsobem je tam Farský přítomen dodnes.

V názvu kostela, ve vzpomínkách pamětníků, v expozici, která je součástí kostela. Visí tam i jeho zrcadlo. Je před vstupem do bohoslužebné síně, nejenom, aby si ženy mohly upravit účes, ale aby si každý příchozí mohl přečíst: „Zrcadlo Karla Farského je zde nastavené, abys viděl, jak věrným příslušníkem církve jím založené JSI!“ Kdo se v něm vidá málo či vůbec je členem vlašným, kdo chodí každou neděli, je Farského odkazu věrný...

Je o vás známo, že máte početnou rodinu. Jaké to je mít sedm dětí?

Kdo to nezažil – neví. Zkušenost je nepřenositelná. Před svatbou jsme si se ženou řekli, že když Pán Bůh dá a požehná, chtěli bychom mít čtyři syny, ale samozřejmě, že bereme všechno. Pán Bůh nám ty čtyři syny dal a tři holčičky k tomu jako bonus. Každé z našich dětí je chtěné, plánované, očekávané, počaté na základě zralé úvahy a vědomého rozhodnutí, že víme, co činíme. Nejstarší oslavil osmnáctiny, nejmladšímu byly dva roky. Říkám tomu budování členské základny církve svépomocí, další prostor pro pastorační a misii v mimořádných případech. Když jsme byli v karanténě všichni pohromadě, byla to zkouška soudržnosti a toho, co my jako rodiče a partneři vydržíme. Někdy jdeme opravdu až na dřev. Na druhou stranu je pro faráře s velkou rodinou příznivé, že se nám prolíná rodinný a pracovní život. Jsme pořád doma a pořád v práci, rodina je naše církev, církev je naší rodinou... A že je těch dětí mnoho? Dejte pokoj, to paní Redfordová v Anglii jich má 21, ve srovnání s ní máme ještě značné rezervy...

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho plodných let.

ERIKA OUBRECHTOVÁ
Díky za přání, plodná léta přeji svým mladším nástupcům, já se těším na sklizeň.

Několik tradovaných autentických vzpomínek na dr. Karla Farského

Když jsem v poslední době navštěvoval častěji obec Škodějov, ať již služebně kvůli obnově areálu rodiště dr. Karla Farského, našeho prvního patriarchy, anebo i v čase své dovolené, neboť je tam krásná podkrkonošská krajina, byl jsem upozorněn na to, že ještě žijí pamětníci, kteří znají tradované příběhy o dr. Karlu Farském a jeho rodině. Tato informace mě zaujala natolik, že jsem si dojednal setkání s několika místními starousedlíky. Setkali jsme se na konci léta loňského roku 2019 v místním hasičském klubu, který býval dříve hostincem. Ještě před tím zde bývala škola, aby děti nemusely docházet v zimě ze Škodějova do Roprachtic, kam ještě chodíval v dětství Karel Farský. Nedaleko od této budovy je dřevěná zvonice, charakteristická stavba místní lidové architektury Škodějova.

Po chvíli váhání se pánové Dolenský, Skrbek a Novák ochotně rozhovořili. Přece jen ale čas postoupil a nikdo z nich samozřejmě nemohl osobně Karla Farského znát. Svě vyprávění o něm měli od svých předků. K autentickým vzpomínkám, které se předávaly ve zdejších rodinách, se vztahovalo, že bratři Josef a Karel Farských se

Rodný domek Karla Farského ve Škodějově.

nějak vymykali z běžného života této podkrkonošské vesnice. O rodině Farských, přesněji o dvou bratřech Josefovi a Karlovi, kteří odešli studovat do Prahy za podpory svého strýce, vyšehradského kanovníka, shodně říkali: „Spíš četli, než aby se věnovali hospodářství.“ „Raději nechali zmoknout seno, než aby nedočtli knihu.“ Ti, kteří se zúčastnili našeho rozhovoru v hasičském klubu, si pamatovali Farského rodnou chalupu a dokázali popsat podrobně i její okolí s rybníkem, neboť si

tam jako škodějovské děti chodívali hrát. V chalupě bydlel po smrti rodičů nejmladší bratr František, o kterém se ve Škodějově tradují nejrůznější příhody. Nejstarší bratr Josef si bezprostředně vedle dřevěné chaloupky postavil vilku pro občasně návštěvy a návraty do Škodějova. Těžce nesl, že nejmladší bratr František chalupu a hospodářství zanedbával. Žil tam prý ve velmi nuzných poměrech, a nakonec nechal chalupu zcela zpustnout. Když naše církve po složitých majetkových jednáních rodnou chalupu Karla Farského získala, bylo již pozdě na její záchranu, neboť se sesula a musela být zbořena. Zůstala z ní jen původní zeď, která se zachovala do současnosti.

Před více než třiceti lety jsem působil jako farář v rodném kraji Farského v Semilech a administroval jsem Vysoké nad Jizerou. V té době žili ještě někteří z pamětníků, kteří si osobně pamatovali setkání s dr. Karlem Farským ze svého dětství. Jeden již velmi letitý bratr mi vyprávěl, jak dr. Karel Farský sloužil mši venku u kříže v Tríči. Tríč je vesnice u Vysokého nad Jizerou smě-

Nelehký život obyvatel v Podkrkonoší.

rem dolů k Jablonci nad Jizerou. Bylo to přesně 15. května roku 1921, jak toto datum uvádí v kalendáři Blahoslav 2018 archivář bratr Mgr. Marcel Sladkowski v přehledu jednotlivých míst, která navštívil Karel Farský ve východních Čechách. Tento bratr z Tříče mně vyprávěl, že se tam jako děti šli zvědavě podívat. Farský se oblékal do bohoslužebného oděvu a pomáhala mu při tom jedna z místních dívek. Farský se na ni usmál a řekl: „To se mi bude dneska dobře konat mše, když mi pomáhá takové hezké dŕuče.“ Tato drobná příhoda utkvěla v paměti tehdy malého chlapce. Dokládá nejen, že Farský užíval nářečí svého rodného kraje, neboť „dŕuče“ znamená děvče, dívka. Ale především to ukazuje na lidsky bezprostřední způsob jeho jednání a projevu.

V domově pro seniory Horizont v Praze Suchdole žila sestra Antonie Mrkáčková, které bylo přes devadesát let. Vyprávěla mi také příhodu ze svého dětství, kdy se setkala s dr. Karlem Farským. Tato příhoda je z jednoho místa ve středních Čechách. Farský tam přijel, aby vykonal bohoslužbu pro ty, kteří se hlásili k nové církvi. Jenomže to bylo období, kdy probíhal dramatický spor a boj o kostely mezi římskými katolíky a členy nové církve. Farský přišel ke kostelu, ale ten byl uzamčený. Tím bylo dáno najevo, že jeho návštěva ani jím vedená česká bohoslužba není žádoucí. Horliví členové se ptali Farského: „Máme jít a dveře od kostela vypáčit?“ Ale Farský jim klidným hlasem odpověděl: „Nedělejte to.“ A pak dodal: „Budeme slavit bohoslužbu venku. Vždyť všude je chrám Páně.“ Bohoslužba se pak konala venku pod širým nebem. Na sestru, aktivní v církvi po celý život, tato zkušenost z dětství spojená s dr. Karlem Farským tak silně zapůsobila, že si ji uchovala v paměti až do svého pokročilého stáří.

V roce 2010 jsem navštívil na pozvání pana biskupa Františka Radkovského Plzeň, město, kde Karel Farský během válečných let působil jako učitel náboženství na české reálce a kde prožil svůj

„přelom“. Po ekumenické bohoslužbě v katedrále sv. Bartoloměje jsem byl pozván ještě na osobní návštěvu a rozhovor do prostor římskokatolického biskupství na dnešním Náměstí republiky. Pan biskup Radkovský mně řekl: „Tak tady v těchto místech se odehrál rozhovor Farského s arcibiskupem Huynem.“ Tehdy to nebylo ještě biskupství, ale budova arciděkanství, kam byl Farský pražským arcibiskupem během jeho návštěvy Plzně předvolán. Farský o tomto rozhovoru v napjaté atmo-

sféře píše ve svém spise Přelom. Díval jsem se na prostor místnosti bývalého arciděkanství a v duchu se snažil vybavit si tehdejší situaci. Říkal jsem si: „Tak tady se to tedy odehrálo.“ Právě zde se tehdy setkal vlastenecký český kněz a učitel Karel Farský s prarokovsky orientovaným církevním představitelem Pavlem Huynem, navíc prý značně prchlivým. Po řadě desetiletí právě v těchto místech probíhal klidný a přátelský rozhovor v ekumenickém duchu. TOMÁŠ BUTTA

Má cesta do Škodějova

Do Jablonce jsme se přistěhovali v roce 1963. Tady jsem se seznámila s paní Hetflajšovou, mojí sousedkou a ta mě přivedla v roce 1964 do kostela na výroční bohoslužbu upálení mistra Jana Husa. Byla to večerní bohoslužba, moc krásná a od té doby jsem docházela do kostela na bohoslužby pravidelně.

Po roce jsem také poprvé jela s církvi do Škodějova. Autobus byl vždy vypraven od kostela z Jablonce nad Nisou. Bylo to v den úmrtí našeho prvního patriarchy dr. Karla Farského. Bývala to velká sláva, jezdilo tam až 120 autobusů. Ze Slovenska, Moravy a taky z Čech. Děti jsem brala s sebou, ty se na to těšily. Po bohoslužbách jsme měli vždy nějaký výlet. Buď do Vrchlabí nebo do Janských Lázní, kde jsme vyjeli lanovkou na Černou Horu. Před bohoslužbou šel průvod kněží až k domu dr. Karla Farského. Pak byly bohoslužby. Já jsem vyhlížela sestry a bratry z Jičína a hledala jsem tetičku, vždy jsme se našly. Ve Škodějově bývaly stánky s literaturou a s občerstvením, bývalo to krásné a málokdy nám přšelo. Při bohoslužbách nám počasí přálo a jako zázrakem vydrželo. Jednou ale přšelo hodně, to jsme se museli přesunout do Vysokého nad Jizerou do sboru dr. Karla Farského, kde nám sestry z Vysokého uvařily kyselo. Byl připraven program a soutěže pro děti.

Tam jsem byla se svojí vnučkou Ivankou a naším jabloneckým bratrem farářem Benjaminem Mlýnkem.

Ráda do Škodějova na tato shromáždění jezdím. Nyní mě už ale doprovází moje pravnučky.

KVĚTOSLAVA SOCHOROVÁ

Květoslava Sochorová při letošní pouti do Škodějova.

Farského střet s mateřskou církví

Karel Farský se k Huynovi vyjádřil: „První pohled do jeho tváře mě ujistil, že je to člověk ne hloupý, naopak dost chytrý, rafinovaně vypočítavý a prohnáný, přitom podezíravý despota, člověk, na kterého má německá řeč velmi jednoduché a nepřeložitelné pojmenování g...r. S tímto úsudkem jsem se také známým netajil. Mé tušení bylo záhy potvrzeno.“

Dne 12. června se dostavil arcibiskup Huyn k biřmování 300 chlapců II. české reálky v Plzni. Problémy začaly již ve chvíli, kdy Huyn odmítl udílet biřmovancům „česká pohanská jména“ (Libuše), jak to umožňoval návrh dr. Karla Farského. Farský proto podal Huynovi seznam jím do latiny přeložených jmen dle „Českého kalendáře“, který tehdy jako reformně založený kněz připravoval. Problémy ovšem pokračovaly. Již v této době neměl Huyn dobrou pověst, kolovaly zvěsti o jeho špatné češtině. Farský si byl vědom možných nepříjemností a promluvil „hochům do duše“. Ti se drželi až do chvíle, kdy Huyn pozval mladé biřmovance před oltář a promluvil na ně. Dle Farského to byla chyba: „*Já trnul. Neboť shromážditi si okolo sebe v kostele u oltáře dav několika set takových rozradostněných hříbat v povznesené náladě může si dovoliti jen dobrý řečník a obratný vychovatel, psycholog, který si troufá upoutati jednoho každého po celou dobu přednášky. Ale tady už to vyzvání dráždilo k bezděčnému úsměvu...*“

Problém nastal ve chvíli, kdy začal arcibiskup chlapce napomínat a ceremoniář Vošahlík i kanovník Kašpar přiběhli za Farským, aby udělal pořádek, což odmítl s tímto: „*Kdybych já měl promluvu, tedy si pozornost i klid zjednám; je tam pan arcibiskup. Policajta v kostele nedělám, tím méně, když není žádná výtržnost pozorovati.*“ Po skončení biřmovací pobožnosti byli chlapci roztrpčeni, neboť

„směšný prelát“ Huyn jim vytkl, že kdyby věděl, jak se budou chovat, pak by „nebiržmoval“. Ponížený Huyn si navíc ihned povolal Farského na arciděkanství. Farský uposlechl, šel na arciděkanství...

...Arcibiskup vyzvídal, proč se někteří chlapci při biřmování smáli. Farský po pravdě odpověděl: „*Mám za to, že se hoši smáli asi nejspíš Vaší chybné výslovnosti češtiny.*“ Uražený Huyn zavolal po lokaji kanovníka Kašpara a chtěl, aby Farský opakoval před kanovníkem, co řekl jemu; totiž, že neumí česky. Farský se ohradil, že pouze konstatoval, že arcibiskup má jednoduše špatnou výslovnost. Kašpar „kotal“, že všichni uznávají, jak Huyn umí krásně česky. Ten si nechal zavolat ceremoniáře Vošahlíka, který také pochválil češtinu tohoto preláta, původem z Belgie. Rozkurážený Huyn posléze Farského vyhodil ze dveří. „*I prsten si zapomněl dát políbit,*“ dodává Farský.

„*Mně se udělaly mžitky před očima. To jsem nečekal. Šel jsem.*“ Hned za dveřmi stáli čtyři duchovní, kteří mu dávali najevo solidaritu. Všichni se posléze „*zašili do špeluňky*“, Havelkovy „*kaplanky*“. Zavolali do redakce Čes. deníku, tam se také Farský posléze odebral. Byl přítomen redaktor Filla, jemuž Farský vše vylíčil. Následujícího rána vyšla v Českém deníku „zpráva“, která ovšem byla dočista „*vybílena*“. Huynovi se však zpráva v původní podobě dostala do rukou. Karel Farský nehodlal čekat na patřičnou odvetu a přešel do protiútok. Rozhodl se žádat Huyna o omluvu (zadostiučinění). A to přesto, že se vědělo o tvrdosti arcibiskupa Huyna. Vždyť to byl „*prý*“ právě on, kdo např. brněnského faráře při vizitaci zbil koštětem; jiného poslal do důchodu; projev Huynův, jak si Farský dobře uvědomoval, byl prostě projevem *apoštolské autority*, vůči níž nebylo odvolání.

O tom, jak citlivě vnímali mnozí lidé chování vysokého kléru, vypovídá i zmínka z roku 1901, vztahující se k arcibiskupu Kohnovi: „*Mons. Kohn je opravdu příliš tvrdý vůči všem a zvláště kléru, což se projevuje tím, že se chová více jako tyran než jako otec.*“ Farský o svém „maléru“ mluvil otevřeně: „*...jen k utrženému vyhazovu jsem se ostýchal cele přiznati tak, jak se stal, ani ne tak s ohledem na svoji čest osobní, jako spíše, že mně bylo hanbou jako kněze takové jednání církevního knížete vůči knězi, který hájí jen svých svěřených... Styděl jsem se sám před sebou strašně. Neměl jsem vztek, jen žal mně lehl na duši. Vždyť jsem tolik set a tisíců studentů s tou církví léta smířoval, často s napětím celého rozumu a s krajním sebezapřením vůči poznané pravdě, s kterou bylo těžko nepřijíti při tom do rozporu!*“ Právě setkání s Huynem vedlo Farského k definitivnímu rozchodu s církví. Bylo však nutné krotit emoce, zachovat chladnou hlavu.

Úryvek z publikace Martina Chadimy „*Dr. Karel Farský, I. patriarcha Církve československé (husitské)*“, Hradec Králové 2017, str. 35-37.

Novokněz Farský.

Strávili jsme spolu nezapomenutelné chvíle

Ještě pár týdnů před naší pěší poutí do Škodějova, v době vrcholící koronavirové krize a vládních zákazů, bych nevěřil tomu, že se uskuteční. A teď je úspěšně za námi a my vstřebáváme spoustu zážitků, které jsme prožili.

Vyšli jsme v pondělí 8. června z NO Dejvice, kde jsme si udělali společnou fotku a obdrželi požehnání od místního faráře. Dostali jsme také první razítko do kredenciálu. A pak jsme začali ukrajovat první kilometry z naší pouti. Směle jsme se vydali přes Stromovku k přívozu v Troji, abychom zjistili, že je uzavřený. Hned na začátku nás čekala malá zacházka. Ale protože jsme byli na začátku, ještě plní sil a odhodlání, nic nám to neubralo na dobré náladě.

Cesta nám v družném hovoru rychle utíkala a do Brandýsa nad Labem jsme došli pouze se dvěma zastávkami. Zde nás již čekala paní farářka v nádherné, byť ještě ne zcela dokončené modlitebně. Ale vše potřebné pro přespání jsme zde našli – suché místo pod střešou, elektřinu a sprchu. A co víc. Paní farářka nám nachystala takovou hostinu, že jsme měli jídlo ještě druhý den k obědu a poslední zbytky jsme dojedli ve středu k snídani. Bylo to

opravdu milé a nečekané překvapení. Těch nás však na cestě čekala ještě celá řada.

V úterý jsme přešli most a ocitli se ve Staré Boleslavi. Povinností byla fotka u kostela, kde byl dle legendy zabit kníže Václav. Pak jsme na náměstí počkali na kamarádku, která s námi chtěla jít tuto etapu. Vzhledem k tomu, že měla zajištěný odvoz autem, naskytla se nám příležitost si ulevit a nechat si převézt batohy. S radostí toho řada z nás využila. A pak jsme již vyrazili nádhernými lesními a polními cestami směr Benátky nad Jizerou. Zde jsme si na chvíli odpočinuli a vydali se na posledních 6 km do Horek nad Jizerou, kde jsme měli zajištěno ubytování v internátu střední školy. Ubytování bylo možné jen díky tomu, že studenti kvůli koronavirovým zákazům nebyli ve škole. Jak je vidět, vše zlé je k něčemu dobré.

Třetí den nás čekalo 26 kilometrů, které vedly takřka neustále podél řeky Jizery. U Krnska jsme si vyfotili nádherný železniční

viadukt a vylezli na zříceninu hradu Starý Stránov. Po odpočinku na tribuně místního fotbalového hřiště jsme pokračovali na cestě směr Mladá Boleslav. Po několika kilometrech nás čekalo nemilé překvapení. Úzká stezka mezi řekou a kolejemi byla rozkopána bagry a dělníci nás odmítli pustit dál. Nechtělo se nám vracet zpět. Proto jsme podešli koleje a šli kolmo k plánované trase. Jakmile se naskytla příležitost, zahrnuli jsme na zarostlou lesní cestu, která vedla správným směrem. Cesta však končila v poli s řepou. Dodali jsme si odvahy a vykročili do pole. Po několika desítkách metrů se z poza kopce vynořila věž kostela, která určila náš azimut. Když jsme ke kostelu došli, zjistili jsme, že se jedná o kostel sv. Mikuláše ve Vinci z roku 1240. K naší radosti u něho byla i červená turistická značka, která nás dovedla zpět na správnou trasu.

Poobědvali jsme v Mladé Boleslavi na náměstí, cestou z města jsme, aniž by to bylo v plánu, minuli zdejší husitský sbor, a pokračovali dál do Bakova nad Jizerou. Cesta stále vedla po břehu Jizery. Šli jsme krásným lesem, který nás chránil před mírným deštěm. V Bakově už na nás čekala milá paní farářka, která pro nás měla překvapení v podobě bábovek a koláčků od místních sester. V místnosti, kde jsme nocovali, bylo k dispozici také harmonium, na které ti z nás, kteří to uměli, zahráli pár písniček.

Ve čtvrtek nás čekala nejdlejší, ale zároveň asi nejkrásnější část cesty. Zhruba 32 km z Bakova do Turnova skrz Český ráj. Do něho jsme vstoupili u zříceniny hradu Valečov. Následně jsme si užívali nádherné skalní a přírodní scenérie, malebné chaloupky a vesničky Českého ráje.

V podvečer jsme došli k hradu Valdštejn, z kterého byl vidět cíl etapy, Turnov.

Během dne se museli někteří poutníci z pracovních důvodů odpojit a nešli tak celou etapu. To však bylo nahrazeno radostnou zprávou, kdy nám kamarádka, která s námi šla v úterý, napsala, že za námi dojede z Prahy na kole. A byť vyjížděla kolem poledne, tak do cíle dorazila jen chvíli po nás. Po dojezdu jí tachometr ukazoval rovných 100 km. V součtu s úterní etapou tak ušla a ujela takřka celou pouť. Klobouk dolů.

V pátek jsme měli v plánu trasu z Turnova do Semil dlouhou 18 km. Vzhledem k malé porci kilometrů jsme si užívali klidného rána. Zašli si prohlédnout místní synagogu a krátce po poledni se vydali na další cestu.

Byť byla etapa krátká, tak nám dala zabrat. Bylo dusno a cesta byla kopcovitá. S radostí jsme proto přijali zprávu od kamarádky ze Semil, že nám zajistila možnost se osprchovat. A bylo to opravdu potřeba. Protože chvíli poté, co nám to zavolala, jsme začali stoupat na kopec Kozákov – s „plnou polní“ na zádech jsme nastoupali během 3,5 km rovných 380 výškových metrů. Naštěstí bylo u rozhledny otevřeno občerstvení a mohli jsme načerpat nové síly. Někteří si vyšlápli i na rozhlednu. Kvůli oparu však výhled nebyl ideální.

Na Kozákově došlo k malým problémům. V průběhu dne se k nám měl připojit další poutník. A došlo k nedorozumění, respektive k záměně obce Kozákov a kopce/rozhledny Kozákov. Ale naštěstí jsme se našli a společně doputovali do Semil.

Zde právě probíhala Noc kostelů s opravdu pestrým programem. Bohužel jsme došli později, než jsme chtěli a vzhledem ke sprchování a následnému domluvenému setkání s přáteli v restauraci, jsme viděli pouze část. Ale byť jsem slyšel jen pár písniček, tak mohu potvrdit, že koncert byl opravdu krásný.

Zde si nemohu odpustit jednu vtipnou historku. Domluvené sprchování bylo pro nás u cizích lidí v jejich rodinném domě. Paní nás nejenže nechala osprchovat, ale také nás bohatě pohostila. Problém však byl v tom, že chtěla jít na koncert do kostela a my jsme ještě nebyli osprchováni. Nechala nás tedy ve svém domě a odešla na koncert. S tím, že by se měl co nevidět vrátit její manžel. Ten však o tom, že bude mít v domě 6 poutníků, neměl žádné tušení. Ale jak řekla jeho žena, prý má rád překvapení. A překvapen skutečně byl. Ale i on, když jsme mu řekli, kdo jsme, byl velmi milý a příjemný. Tito lidé mají náš obdiv a vřelé díky. A to jak za ochotu a pohostinnost, tak za důvěru, kterou v nás měli. Nutno přitom dodat, že ani nebyli členy naší církve.

V sobotu ráno jsme posnídali jídlo přichystané lidmi z NO Semily a zašli se vykoupat do Jizery. Voda byla studená, ale protože bylo vedro, byla koupel příjemná a osvěžující. Po návratu do sboru jsme ještě poobědvali a vydali se na cestu. Šli jsme jen nalahko, protože kamarádka nám nabídla, že nám do Škodějova batohy odveze. Vzhledem k počasí jsme nabídku s radostí uvítali. Zbývajících osm kilometrů uteklo jako voda a už jsme stáli na louce před lesní kaplí Dr. Karla Farského. Tam nás čekalo milé přivítání od řady lidí, kteří nás celou cestu sledovali na internetu a všemožně podporovali. Bylo nečekané, kolik lidí naši cestu sledovalo, nechávalo nám vzkazy a myslelo na nás ve svých modlitbách.

Vtipné bylo, že byť původní předpověď počasí na týden naší pouti nebyla ideální, tak nám počasí

celou dobu přálo. Pořádně jsme zmokli až při slavnostní bohoslužbě. Kdy bouřka začala takřka přesně s jejím začátkem a uklidnila se s jejím závěrem. Déšť, byť jistě narušil průběh bohoslužby, neboť občas nebylo slyšet jediné slovo, nemohl zkazit naši dobrou náladu. Dokonce nás občas přivedl až k smíchu, když jsme řešili, jaký výklad by mohla mít symbolika prudké bouře a krup během slavnostní husitské mše. To, zda v tom budete hledat nějakou symboliku a jakou, však nechám na každém z Vás.

My jsme si společně užili naši pouť, strávili spolu nezapomenutelné chvíle a prohloubili svá přátelství. Uzavíráme tak jedno společné dobrodružství, ještě jednou srdečně děkujeme všem lidem, kteří nás při něm podpořovali a již teď se těšíme na další společné akce.

(P.S. Jak jste si jistě všimli, neuvádím tu jména lidí. Je to záměrně. Abych nejmenoval někoho, komu by to nebylo milé a na druhou stranu abych nezapomněl jmenovat někoho, kdo by si to zasloužil. Děkuji za pochopení.)
PETR HURYCH

Osobnosti Královéhradecké diecéze 2020

Na diecézním shromáždění v sobotu 29. srpna byli Osobnostmi Královéhradecké diecéze zvoleni **ING. LADISLAV VANĚK, MARTIN MAREK A VÁCLAV ŽDÁRSKÝ in memoriam**. Mnozí jste se nemohli osobně tohoto udělení zúčastnit, proto krátce představujeme:

Napsat rozhovor s bratrem předsedou rady starších NO v Kostelci nad Orlicí ING. LADISLAVEM VAŇKEM jsem měl v plánu již delší dobu. Spolu se známe velice dlouho, v podstatě od mého útlého dětství, kdy mě rodiče brávali do sboru J. A. Komenského v Kostelci nad Orlicí, kde bratr Vaněk doprovázel bohoslužby na harmonium. Za jeho obětavou péči, kterou poskytoval náboženským obcím, a to nemluvím o samotné církvi, mu patří obrovský dík. Já osobně mu děkuji, že se stal mým kmotrem při biřmování v roce 2013.

Bratře Ladislave, kdy jste byl v naší církvi pokřtěn?

Tatínkova maminka byla členkou naší církve. A mě pokřtily 5. února 1939 bratr farář Mojžíš.

Co byste nám řekl o vašem vztahu k Církvi československé husitské?

V naší církvi jsem poznal několik

mimořádně vzácných lidí, kteří měli vliv na můj život. Neumím si tedy představit neděli bez návštěvy kostela. Když nemohu z důvodu nemoci nebo jiných mimořádností do kostela jít, tak si přečtu kázání nebo oddíl z Bible.

Na jakého faráře či farářku, ať už z Královéhradecké diecéze nebo jiné, vzpomínáte nejraději?

Do kostela v Kostelci nad Orlicí jsem začal chodit v září 1945, což byla doba, kdy jsem rovněž začal chodit do 1. třídy obecné školy. V té době působil v Kostelci bratr farář Zdeněk Schmied. Jeho manželka Lojzicka se nám obětavě věnovala. Pokud si dobře vzpomínám, tak nás mládežníků bylo v té době cca dvacet, někdy i více. Také kostel byl v době bohoslužeb skoro plný. V zimním období bylo tak zadýcháno, že v kostelíčku bylo příjemně. NO Kostelec nad Orlicí nemá faru ani další prostory mimo kostel. Na rohu náměstí u pana Koláře jsme měli možnost setkání v teple. Dnes v tomto prostoru je Fotografia...

Ve Vamberku sloužila sestra farářka Libuše Pleskotová. Vozil jsem ji z Týniště do Vamberka a zároveň doprovázel na harmonium. Vše se vyřešilo, když do Rychnova nad Kněžnou nastoupila sestra farářka Alenka Naimanová, která administrovala i NO Kostelec.

Rok 1989 byl pro mne rokem, kdy jsem mohl opravdu svobodně dýchat, neměl jsem obavy o svou existenci a o osud svých dětí. Mohl jsem se plně zapojit do práce v církvi. Varhanice v Rychnově onemocněla, takže první a třetí neděli doprovázím bohoslužby v Kosteletci a Doudle-

bách a druhou a čtvrtou neděli jezdím do Rychnova nad Kněžnou. Sestra farářka Naimanová, i když by mohla dávno zasluženě odpočívat, stále ze všech svých sil slouží nejen v církvi. Za její mimořádné duchovní obdarování a lidský přístup si jí vážím nejen já.

Když jsem byl na pokraji života a smrti ve FN HK na JIP, denně mě navštěvoval biskup Štěpán Klásek, báječný to člověk.

Na jednom zasedání diecéze v Pardubicích jsem byl zvolen do Ústřední rady církve, kde jsem působil necelé dva roky. Sešel jsem se tam s mnoha osobnostmi – byli to například sám patriarcha Tomáš Butta, brněnský biskup Petr Šandera, Ivana Macháčková a další. Za tu krátkou dobu jsem měl možnost tak trochu nahlédnout „pod pokličku vedení“. Vést a rozhodovat za celou církev není nic jednoduchého.

Působíte jako předseda rady starších NO v Kostelci nad Orlicí. Co Vám tato funkce dala do života?

Tuto funkci zastávala sestra Miládka Myšáková dlouhá léta, a když zemřela, byl jsem do této funkce zvolen já. Předseda rady starších reprezentuje celou náboženskou obec při různých jednáních, může se účastnit všech akcí organizovaných diecézí.

Kde jste byl zaměstnán?

Celý život jsem působil jako stavební inženýr jen u Českých drah. Abych uživil početnou rodinu, (manželka byla dlouho doma s dětmi) učil jsem brigádně při práci postupně na Průmyslové škole železniční v Letohradě, na Stavebním učilišti v Žamberku, sloužil mimořádně jako závorář v Týništi nad Orlicí a později s dětmi na různých brigádách (sbírání brambor, krou-

hání zelí). Doma jsme chovali králíky, slepice, kačeny, prasata a jalovice zástaváky na prodej.

A na závěr, milí čtenáři, malý medailonek z bratrova osobního života: Bratr Vaněk vystudoval VŠ železniční, obor stavební v Praze. Má dceru a pět synů. Vnučat má čtrnáct a jedno právouče. Mezi jeho koníčky patří: hra na klavír, je absolventem VU3V (Večerní univerzita třetího věku) při Zemědělské univerzitě v Praze s promocí 2020, navštěvoval několikrát varhanické kurzy vedené bratrem farářem Kovalčíkem. Sleduje pečlivě dění v celé naší církvi. Rozhovor připravil PAVEL ŠENK

MARTIN MAREK se narodil 7. října 1963 v Hradci Králové. Po ukončení Sportovní školy M. Gorkého v Hradci Králové absolvoval Střední odborné učiliště obor zedník-restaurátor v Pardubicích. K církvi jej odmala vedla babička a nyní je v ní stále velmi činný. S pečlivostí se stará o Husův sbor v Novém Bydžově. V současné době je předsdou rady starších této náboženské obce, zmocněncem diecézní rady v Chlumci nad Cidlinou a členem diecézní rady. Rád kulinář a stará se o zahradu, k jeho zálibám patří houbaření a poslech hudby. Martin Marek byl nejbližším člověkem, který každodenně doprovázel Václava Žďárského jeho nelehkým

životním údělem v posledních letech. O životě s Václavem Martin Marek říká: „S Václavem jsem se setkal po přistěhování na Novobydžovsko z Trutnova, odkud jsme se ženou odešli po úmrtí vnučky. Začal jsem zde chodit na bohoslužby, záhy jsme se spřátelili. V tíživé situaci jsme později také dostali nabídku bydlet na faře, kde žiji dodnes. Nikdy jsem toho nelitoval a děkuji Bohu, že mi dal prožít s Vaškem tolik času. S Václavem jsme nežili jen vedle sebe, ale spíše spolu. Byl součástí rodiny, oslav, jezdili jsme na výlety, do lesa apod. Nikdy nezapomenu na naše společné večery, kdy pustil nějakou hudbu a povídali jsme si. Rád jsem měl jeho vyprávění a vždy jsme se hodně nasmáli. Není dne, aby nějaká událost slovo nebo situace Vaška nepřipomněla, vždy je to nějaká „sranda“ – taková ta Vaškova...“

Martin Marek získal ocenění Královéhradecké diecéze za oddanou službu v církvi a bratrskou službu Václavu Žďárskému: „Václava jsem měl hodně rád, byli jsme kamarádi, tak jsem mu pomáhal. O někoho se starat, to je normální. Maminku jsem měl u sebe také až do její smrti. Tím chci říci, že je to přirozené, nic zvláštního.“

Třetí oceněnou osobností byl VÁCLAV ŽĎÁRSKÝ in memoriam. Narodil se 26. listopadu 1951 ve Vrchlabí, po absolvování Střední všeobecně vzdělávací školy

nebyl z politických důvodů přijat na vysokou školu, a tak nastoupil na brigádu do Východočeských chemických závodů Synthesia Semtín v Pardubicích jako provozní chemik, kde nakonec pracoval 21 let. V osmdesátých letech složil zkoušky z teologického minima a pracoval nejdříve jako duchovní CČSH v Přelouči, poté v Novém Bydžově, kde byl vysvěcen na kněze a kde sloužil jako farář dalších 20 let až do důchodu. V Novém Bydžově žil i nadále. Od roku 2001 se u něj začaly projevovat příznaky Parkinsonovy choroby. Aktivně se zapojil ve Společnosti Parkinson – mj. také jako „důvěrník – farář...“

Václav Žďárský rád psal. Psaní bylo pro něj vždy ventilem, očistcem, souborem o víru a způsobem léčby. Hledání a psaní jej přivedlo také v roce 1985 mezi autory z křesťansky orientované literární Skupiny XXVI. Tato skupina vznikla stranou všech elit, a to jak elity disidentské, tak elity vládní. V poezii převažovalo u většiny autorů sdílení nad sdělením. Jak napsali v úvodu k samizdatovému almanachu v roce 1987 jeho editoři: „Chceme posílit znavené, ukázat na přehlížené, vyčistit obzor pro izolované. Chceme, aby plačící věděli, že se s nimi někdo směje. Pokud se nám to alespoň z části povede, budeme věřit, že tento sborník, vytvořený k oslavě Pána, splnil svůj účel.“

Václav Žďárský vydal sbírky poezie **Houpačka, Akční nabídka, Pták pokadil mi hlavu, Boží ZOO.** V polovině 90. let společně s kamarády během jednoho dne natočil doma v bytě ze zhudebněných básní a textů autorské CD **Pyroman.** Nejznámější z jeho knih je novela o lidech z pardubické chemičky **Chemička, má láska,** Theo 2013 a v reedici v Královéhradecké diecézi 2020. I když se Václav Žďárský na toto druhé vydání jeho knížky moc těšil, (původně přemýšlel i o dopsání knihy dalšími povídkami již z farářského prostředí) už se z ní nestačil radovat – 24. ledna letošního roku Václav odešel na věčnost.

JANA PECHANCOVÁ

Pestrý broumovský červenec

Jsou období vlekoucí se, šedivá, úmorná. A jiná pestrá jako koberec letní louky. Takový byl i letošní červenec u nás v Husově sboru v Broumově.

Začínal sekáním trávy před vstupem do sboru a úklidem sborových prostor, protože už 4. července se zde rozprostřela **putovní výstava ke stému výročí Církve českosloven-**

let od narození Karla Čapka, 350 let od úmrtí Jana Amose Komenského), jejichž život zápas o pravdu naplňoval. Také jsme upozornili na jubileum naší vlastní církve. Proměnlivost letošního léta nám během putování připomněla sprška, ale přestáli jsme ji ve zdraví.

Hned po pouti navázala **jitřní setkávání** v klášterní zahradě,

naopak nestaly kořenem hříchu. Vycházeli jsme přitom z knížečky Pohyby duše, kterou vloni pro duchovní obnovu v klášteře připravil biskup Pavel Pechanec.

Protože se našli další zájemci o tyto **ranní duchovní „rozcvičky“**, pokračovali jsme v nich i další týden, tentokrát u Husova sboru.

Park u sboru potřebuje stálou údržbu, o níž se majitel pranic nestará. Pustili jsme se do toho ze svých vlastních sil a už potřetí v tomto roce pálili klesti: poprvé na Bílou sobotu – jsme **při ohni** toho svatvečera oslavili Velikonoce, podruhé na svátek Nanebevstoupení Páně – a potřetí na Jakuba. To se přidali i kluci z ulice, pomohli s hromadami klestí, šišek a dalšího materiálu a za odměnu si prohlédli výstavu ve sboru (buřty nechtěli). K našemu překvapení se pak vyrojili jako novodobí husité (viz foto).

Léto skýtá řadu možností, jak se nadechnout, a tak jsme je využili – i s těmi, kdo do Broumova přijíždějí jednou za čas právě za tím nadechnutím. Protože to, co nám tu připadá běžné, všední, samozřejmé, je pro mnoho lidí svěží, občerstvující a sváteční. I naše malá křesťanská společenství jim mají co nabídnout.

JANA WIENEROVÁ

ské husitské. Přivezl ji bratr biskup Pavel Pechanec s manželkou a po odpoledni plném příprav ji také otevřel. Právě díky biskupově ženě mají výstavu v oblíbené děti – panely zachycující historii církve a její přesahy do života společnosti totiž doplnila interaktivními prvky, takže si mohou obkreslit vitráž, postavit kostel či město z velkých dřevěných kostek, zahrát píseň na xylofon, či pohybovat loutkami v divadélku, obléci se za husity, nakonec i vycpat textilní srdíčko z diecézní dílny Ambra pro upomínku.

Jen co jsme oslavili cyrilometodějský svátek, vypravili jsme se 6. července už po deváté na **Pouť pro pravdu s Mistrem Janem** – a tentokrát i s dalšími osobnostmi, jejichž výročí si letos připomínáme (např. 140 let od narození Karla Farského, 130

kde jsme rozjímalí nad možnostmi v Kristu proměňovat své osobnostní rysy. Ty nám připadají ustálené, ukotvené zkušenostmi, ale dá se s nimi ve víře ještě mnoho udělat, aby se

Co je nového v Rychnově?

V předvečer Husova svátku se konal v naší náboženské obci Večer pro M. J. Husa. Programu předcházelo uvedení nové Husovy zvoničky DOBRÉ VŮLE. Je na ní nápis:

- 100 let Církve československé husitské (1920–2020)
- 80 let Husova sboru v Rychnově nad Kněžnou
- 17 let partnerství se saskou evangelickou církví Schoenfeld-Weissig
- 605 let od upálení M. J. Husa
- 2020 – rok koronavirové pandemie: pomáháme potřebným, modlíme se za svět, za všechny lidi dobré vůle

Zvonička stojí před Husovým sborem naproti Husově lípě. Vzhledem k tomu, že v našem městě není ani Husova ulice ani Husovo náměstí, zdá se, že by stálo za to, usilovat o přejmenování dosavadního Školního náměstí na Husovo. První neděli po Husovu dni strávili čtyři členové naší náboženské obce v partnerské obci ve Weissigu-Schoenfeldu. V Sasku bylo ještě nutno mít v kostelích roušku, sedět v rozestupech 1,5 metru a nekonala se Večeře Páně (lidem to velmi

chybělo). První plánované bohoslužby s Večeří Páně měly být až 20. září, spojené s konfirmací (biřmováním). Je to tradiční rodinný svátek, takže se do kostela ani nevejdou lidé, v jejichž rodině konfirmand není. Při těchto bohoslužbách by měly být použity naše (Bílkovy) hostie a víno z lahve s nápisem 100 let Církve československé husitské. Naši delegáti naopak přivezli domů hostie z partnerské obce – propojení vsutku

víc než symbolické. Při projíždění východní částí Drážďan, která patří k naší partnerské obci, můžete vidět na některých předzahradkách dřevěné bílé čápy, jejichž křídla se ve větru otáčejí jako vrtulky. Čápy vyrobil rychnovský bratr předseda Jareš a je jich tu už přes čtyřicet. Podle nich poznáte, kde bydlí naši partneři. ...a někteří čápi už zalétli až do další partnerské obce v Lotyšsku a Švýcarsku.

ALENA NAIMANOVÁ

O volbě a instalaci biskupa

Po sedmiletém období byl opět v Královéhradecké diecézi Církve československé husitské volen biskup. Královéhradecká diecéze do sebe pojímá území Královéhradeckého, Libereckého a Pardubického kraje a biskup je zde volen duchovními a laiky diecéze. V sobotu 29. srpna 2020 byl na diecézním shromáždění zvolen biskupem Pavel Pechanec a v neděli 6. září byl patriarchou Církve československé husitské Tomášem Buttou do služby instalován. Slavnostní obřad proběhl v krásném Gočárově Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové, nevšední atmosféru dotvořil také Lukáš Pelc na kytaru a klávesy. Bohoslužby se

účastnil biskupský a duchovenský sbor, pozvání přijali také hosté z univerzitních kruhů. Zdravici pro nesl pan hejtman Pardubického kraje Martin Netolický, který připomněl, že vznik České republiky úzce souvisí se vznikem Církve československé husitské a popřál církvi i naší zemi, abychom si byli vědomi cennosti své vlastní identity.

Poté jsme se přemístili do areálu Ambrože, kde slunce, poklid, úsměvy, dobré jídlo a pití a hradecká kapela Goji – prostě vše to příjemné namíchalo radostné odpoledne, které pro mnohé nekončilo soumrakem. Slovy Senecy: Žádný dům není tak malý, aby nepojal mnoho přátel.

Pánský klub CČSH v Hlinsku

Letos o prázdninách je to patnáct let, co se v hlavě bratra předsedy náboženské obce Hadáčka a bratra hospodáře Krejčího zrodila myšlenka, že bychom na faře založili „chlapské společenství“ a vedle otevřených farních dveří pro veřejnost vytvořili debatní kroužek. Zpočátku chodili jen tito dva bratři, postupně jejich pozvání přijímali další a letos tato aktivita slaví již své patnáctiny. Zpravidla nás o středách bývá na faře skupina o čtyřech nebo pěti, ale pamatuji i dvojnásobné počty, hlavně přes zimu, kdy chlapi utíkají od domácího krbu, aby se na hlinecké faře poplácali po ramenou, zasmáli, posdíleli vzpomínky na léta klukovská, poseděli u kávy nad starými fotografiemi nebo některými kousky z modelářské dílny. „Bratře faráři, to jsou moje nejkrásnější dny v týdnu – středa na faře a neděle v kostele,“ říkává se slzami v očích bratr Krejčí, „věříte mi to?“ Aby ne, vždyť i já se na tu partu těším. Týden co týden jim dělám „servírku“, vařím čaje nebo kávu a poslouchám různé historky, z nichž mnohé již znám nazpaměť.

Musím ale říci, že Pánský klub není jen o kletění, často se člověk něčemu nezvyklému přiučí. V naší radě starších totiž působí bratr inženýr Švadlenka, evropský expert na brzdové systémy

vlaků a konstruktér parních lokomotiv v jedné osobě. A ten nám vstěpuje kromě výpočtů ze statiky a pružnosti také konstrukční základy svého oboru. Za ty roky se díky němu my kolem farního stolu stáváme postupně jeden po druhém odborníky přes železnice. Bratr Benda zase jako milovník historie a místopisu poutavými příběhy dokresluje znalosti a příběhy zdejšího kraje. V jeho podání se dozvídáme odůvodnění názvů hlineckých čtvrtí, tajemné příběhy z dějin zdejšího okresu či pradávne zvyky našich předků. Konec konců právě z jeho iniciativy se obnovila i zdejší zemská stezka, které hrozil zánik počínajícím dosti bezohledným rozoráváním krajiny.

A tak bych rád touto cestou vyjádřil radost a poděkování i vděčnost Bohu za to, že nás spojil v úžasné malé společenství těch, kteří svým lidským přátelstvím naplňují vůli Pána v Jeho slovech: „Kde jsou dva nebo tři ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ Mohu říci za nás všechny, kteří se o středách pravidelně vídáme, že tu lidskou vroucnost a sounáležitost každý týden pocítujeme. A to, že je Pán uprostřed nás si dáváme najevo radostí v očích, širokým úsměvem i přátelskými gesty při tom chlapeckém poplácání ramenou. Vždyť

víra v dobro a víra v Kristův přislíb se právě takto naplňuje – tady je ono Království uprostřed nás. Tak zase ve středu, chlapi. AHOJ!

RUDOLF ŠPAČEK,
FARÁŘ Z HLINSKA

mosty

Královéhradecké diecéze CČSH

Čtvrtletník

3/2020

Ročník IV

Registrace

MK ČR E 22824

ISSN 2570-5431

Vydává

Královéhradecká diecéze
Církve československé husitské,
Hradec Králové.

Číslo a den vydání:

3 / 1. 10. 2020

Kontaktní adresa

Královéhradecká diecéze CČSH
Ambrožova 728/3
Hradec Králové 500 02
IČ: 62695720
dieceze.hradec@ccshk.cz
tel.: 778 520 955
<http://www.ccshk.cz/>

f Královéhradecká diecéze CČSH

Redakční rada

Jana Wienerová
Kateřina Havelková
Štěpán Klásek
Lada Kocourková
Miroslava Mlýnková
Erika Oubrechtová
Pavel Pechanec
Jana Pechancová
Vladislav Pek
David Smetana
Aleš Toman

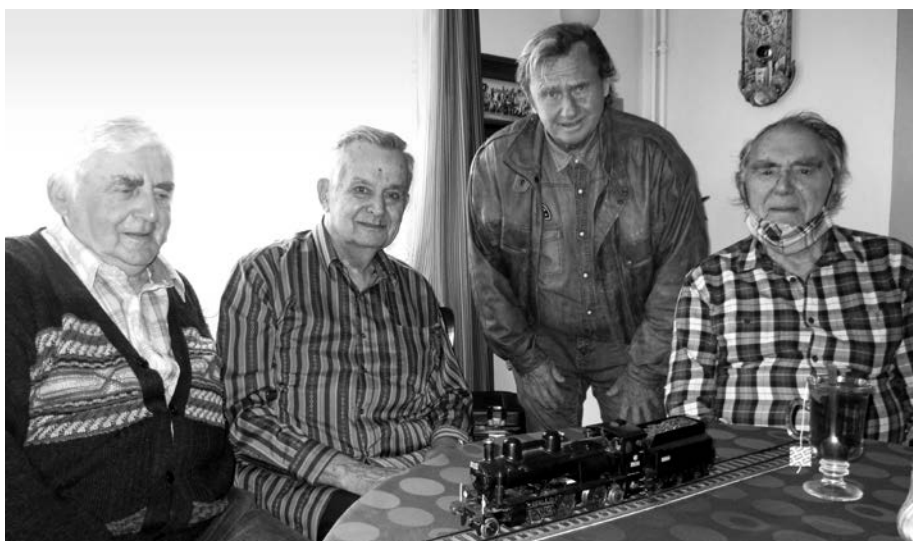
Odpovědná redaktorka

Jana Pechancová

Sazba & tisk

Tiskárna H.R.G. Litomyšl

Podpořeno z Fondu rozvoje
Královéhradecké diecéze CČSH.

100 let

služby Bohu
pomocí člověku

Církev československá husitská

ŽALM 100

Jásej Hospodinu, celá zem

Děkovný žalm.

Jásej Hospodinu, celá zem,
služte Hospodinu vesele,
přistupte před něj se zpěvem!

Hospodin je Bůh, to vězte,
on je náš Tvůrce, jemu patříme;
jsme jeho lid – ovce na jeho pastvině!

Do jeho bran vejděte s děkováním,
do jeho nádvoří s chválami;
dobrořečte jeho jménu s vděčností!

Hospodin je přece tolik dobrý,
jeho láska trvá navěky,
jeho věrnost po všechna pokolení!

Bible, překlad 21. století